

nemlig fra S. 943, giver Resultaterne i Sammenbrug).

Af Opgjørelsen pr. 31te December 1885 med Rentefod $3\frac{1}{2}$ pCt. og den modificerede Dødelighed fremgik som Resultat, at af den tilstedeværende Formue, som udgjorde 50,2 Millioner Kroner*), maatte 34,6 Millioner betragtes som „fornødne Formue“ og altsaa 15,6 Millioner som Overskud eller Reserve.

Efter hvad der ovenfor er sagt om den „fornødne Formue“, er denes Størrelse kun Resultatet af en Sandsynlighedsberegning. Den vil kun slaa til, dersom de Forudsætninger, som man ved dens Udregning har gjort om Dødeligheden og Rentefoden i Fremtiden, netop komme til at passe. Det vilde derfor være ganske urigtigt at betragte den „fornødne Formue“ som et Udtryk for, hvad der i og for sig maatte anses for tilstrækkeligt til Anstaltens Behov. Anstalten maa for det Tilfælde, at de fremtidige faktisk Forholds Afvigelse fra Sandsynlighedsberegningen kommer til at gaa i en for den ugunstig Retning, have en Reserve udover den fornødne Formue, hvis den i Virkeligheden skal være betrygget.

Hvor stor denne Reserve bør være, for at Betryggelsen kan anses for passende, lader der sig ikke opstille nogen almindelig Regel for. Afgjørelsen heraf maa i første Linie afhænge af, med hvilken Forsigtighed man har valgt de Forudsætninger, hvorpaa Opgjørelsen er bygget, og en Undersøgelse af, hvor stor en Del der kan betragtes som overflødig af det Overskud paa 15,6 Millioner, som Opgjørelsen pr. 31te December 1885 viste, vilde derfor ikke kunne fremstilles, uden at man maatte indgaa paa alle Enkeltheder ved Opgjørelsen og den dertil knyttede Behandling af de benyttede Dødeligheds erfaringer. Efter hvad Anstaltens Bestyrelse imidlertid har meddelt Finansministeriet om Resultaterne af dette Spørgsmaals Døftelse, særlig med Hensyn til, hvad der kan udledes af, at Status for det nævnte Tidspunkt er beregnet ved to Opgjørelser med forskellige Forudsætninger — hvorom nærmere nedenfor —, maa det antages, at det omtalte Overskud paa 15,6 Millioner i ethvert Tilfælde er langt udover, hvad der behøves til Betryggelse for Anstalten og dermed for Staten som Garant.

Da Overskudet ved Slutningen af 1870 kun var 3,6 Millioner, og det saaledes i de mellemliggende 15 Aar er voxet til det for nævnte betydelige Beløb af 15,6 Millioner, eller med meget mere end Renter og Rentes Rente, har Anstalten altsaa i denne Periode haft væsentlig større Indtægter, end den behøvede. Med andre Ord, den har i alt Fald i disse 15 Aar af sine Interessenter modtaget væsentlig mere, end fornødent, og Tariffen af 1870 har for saa vidt ikke fyldestgjort de Krav, som det den Gang var Lovgivningsmagtens Mening at stille med Hensyn til dens Billighed.

Der har derfor med Nødvendighed maattet opslaa det Spørgsmaal, om ikke det i Loven af 18de Juni 1870 § 21 som en Mulighed nævnte Tilfælde, at Tariffen bør modificeres, nu maa siges at være indtruffet. De til Afgjørelsen heraf nødvendige Undersøgelser, som ere af en meget omfattende Natur og staa i nøie Forbindelse med de Dødelighedsundersøgelser, Opgjørelsen medførte, ere nu bleve foretagne af Anstaltens Bestyrelse.

Det derved fremkomne Resultat er, at en Tarifforandring ikke bør finde Sted.

Herom skal man nærmere oplyse Følgende.

Dødeligheden har i det Hele viist sig at være mindre end forudsat i Tarifferegningen. For de Forsikrings Bedkommende, ved hvilke det er i Anstaltens Interesse, at den Forsikrede lever længe, vilde altsaa Ændringen i Dødeligheden ved en ny Tarifferegning bevirke en Prisnedsættelse og omvendt. Deraf følger, at Livsforfkringer vilde blive billigere, Livrenter dyrere. Ved Overlevelsesrenter (Enkepensioner) bliver den mindre Dødeligheds Indflydelse paa Prisen forholdsvis mindre, idet baade Forsørgeren og den Forsørgerde maa forudsættes at leve længere, saa at Hævningen vel maa ventes at ende senere, men ogsaa at begynde senere end forudsat. I Almindelighed ville dog ogsaa disse Forsikringer blive billigere ved mindre Dødelighed.

Rentefoden, som i Tariffen er 4 pCt., vilde, hvis nye Tariffer nu skulde indføres, efter den Forandring, den i de senere Aar er undergaaet, ikke kunne sættes høiere end til $3\frac{1}{2}$ pCt., saaledes som i Tarifferne af 1842. En mindre Rentefods Anvendelse ved

*) Ved den tilstedeværende Formue forsaas i Opgjørelserne Anstaltens samlede Formue med Indtagelse af Driftsfonden. Da nemlig denne sidste afholder alle Driftsudgifter imod at faa de dertil bestemte Procenter af Indtøddene, er den ladet ude af Betragtning ved Undersøgelserne om Ristforholdene.